

Judecătoria Centru, mun. Chișinău  
Judecător: C. Roșca  
Curtea de Apel Chișinău  
Judecători: N. Budăi, V. Efros, I. Muruianu

## ÎNCHEIERE

10 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al  
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul  
Judecătorii

Ala Cobăneanu  
Ion Druță, Iuliana Oprea

soluționând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Ghelbur Maria, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Ghelbur Maria împotriva Întreprinderii de Stat „Gările și Stațiile Auto” privind contestarea ordinelor, repararea prejudiciului material și moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 decembrie 2016, prin care s-a respins cererea de apel declarată de avocatul Parasii Rostislav în interesele lui Ghelbur Maria și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 23 iunie 2016,

## CONSTATĂ:

La 12 octombrie 2015, reclamanta Ghelbur Maria a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎS „Gările și Stațiile Auto” cu privire la contestarea ordinelor, repararea prejudiciului material și moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta Ghelbur Maria a indicat că, prin ordinul directorului general al ÎS „Gările și Stațiile Auto” nr. 120-p din 18 septembrie 2015 „Cu privire la concediere” i-a fost aplicată, pentru încălcarea disciplinei de muncă, conform art. 206 alin. (1) lit. d) CM sancțiunea disciplinară - concedierea, specificând că, prin același ordin a fost desfăcut începând cu 18 septembrie 2015 contractul individual de muncă încheiat cu Ghelbur Maria, în temeiul art. 86 alin. (1) lit. h) din CM.

Susține că, nu cunoaște din ce motiv angajatorul a emis încă un ordin nr. 191-p din 18 septembrie 2015 „Cu privire la concediere”, potrivit căruia a fost concediată începând cu 18 august 2015 din funcția de casier de bagaje, marfa (încărcături) filiala „Gara Centru” a ÎS „Gările și Stațiile Auto”, în baza art. 86 alin. (1) lit. h) din CM specificând că, consideră că, ordinele respective sunt ilegale, neîntemeiate și care

urmează a fi anulate de instanța de judecată reieșind din faptul că, înainte de a pleca în concediu neplătit reclamanta a primit acordul de la conducătorul său nemijlocit - șeful de gospodărie, care prin viza din 21 iulie 2015 a acceptat respectiva cerere. La fel, menționează că, a fost în audiență la directorul general d-nul V. Zara, iar acesta deasemenea a acceptat plecarea acesteia în concediu neplătit, în consecință, prezentându-se la serviciu pe data de 16 septembrie 2015 a fost informată că, este concediată.

Precizează că, este pensionară, starea sănătății acesteia este precară, iar pe data de 10 iulie 2015 ultima a fost operată specificând că, după o perioadă de recuperare, însă care nu a avut ca efect însănătoșirea completă a acesteia, a hotărât să solicite acordarea unui concediu neplătit.

Indică că, a primit acordul angajatorului de a pleca în concediu neplătit și ținând cont de faptul că, a avut necesitatea să-și revină după intervenția chirurgicală, consideră că, lipsa acesteia de la locul de muncă este motivată specificând că, potrivit carnetului de muncă a activat la ÎS „Gărilor și Stațiile Auto” începând cu anul 2001, toată această perioadă a avut o atitudine conștiincioasă față de activitatea sa, iar în privința acesteia nu au fost aplicate careva sancțiuni disciplinare.

Deasemenea indică că, la aplicarea sancțiunii disciplinare angajatorul nu a respectat și prevederile art. 208 alin. (1) CM, or acesta a solicitat o explicație de la reclamantă, însă deja când ordinul de eliberare a fost adoptat și semnat specificând că, pârâțul a concediat-o pe Ghelbur Maria, membru de sindicat, nerespectând și prevederile art. 87 CM.

Cu concretizările ulterioare, reclamanta Ghelbur Maria a solicitat admiterea cererii, anularea ordinului nr. 191-p din 18 septembrie 2015 și nr. 120-p din 18 septembrie 2015, restabilirea în funcția deținută anterior, încasarea salariului mediu pentru absența forțată de la lucru pe perioada 18 septembrie 2015 și până la adoptarea hotărârii, încasarea prejudiciului moral în sumă de 5 000 lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 23 ianuarie 2016, a fost respinsă acțiunea înaintată de Ghelbur Maria, ca fiind neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 19 iulie 2016 avocatul Parasii Rostislav în interesele lui Ghelbur Maria a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 23 iunie 2016, cu emiterea unei noi decizii prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

În motivarea apelului, a invocat că, cu hotărârea contestată nu este de acord, o consideră neîntemeiată, ilegală și urmează a fi anulată din următoarele considerente: instanța de fond eronat a constatat că, Ghelbur Maria prin explicația din 18 septembrie 2015 a recunoscut că, a lipsit de la serviciu, deoarece aceasta nu a depus nici o explicație, iar ”explicația” la care face referire instanța nu întrunește semnele unui

document, deoarece nu este semnată de Ghelbur Maria specificând că, aceasta a fost lipsită de posibilitate să-și apere interesele sale împotriva abuzurilor angajatorului. Precizează că, instanța de fond a stabilit că, „în cadrul anchetei de serviciu s-a stabilit” specificând că, o astfel de anchetă nu s-a efectuat. Indică că, prima instanță eronat a constatat că, ordinul directorului general al ÎS „Gările și Stațiile Auto” nr. 120-p din 18 septembrie 2015 „Cu privire la concediere” nu există, deoarece a fost prezentat de către apelant doar în copie specificând că, aceasta constatare este una eronată, deoarece angajatului se prezintă actele doar în copii, în pct. 8 al referinței depuse în prima instanță recunoaște că, a existat astfel de ordin.

Deasemena, indică că, aplicarea sancțiunii disciplinare în forma de concediere a fost dispusă de angajator și cu depășirea termenului limită de o lună, prevăzut de art. 209 alin. (1) CM specificând că, lipsa de la locul de muncă a fost constatată de către angajator prin actul de constatare nr. 1 din 18 august 2015, iar ordinul de concediere a fost emis pe 18 septembrie 2015, or la cazul termenul de 30 de zile a expirat pe 16 septembrie 2015.

La fel, a invocat prevederile art. 239, 386 CPC, art. art. 86, 89, 90, 201, 206, 208, 209 CM, art. 6 CEDO specificând că, angajatorul la aplicarea sancțiunii disciplinare nu a ținut cont și de prevederile art. 206 alin. (5) CM.

Precizează că, a primit acceptul angajatorului de a pleca în concediu neplătit și ținând cont de faptul că, a avut necesitatea să revină după intervenție chirurgicală, consideră că, lipsa acesteia de la locul de muncă este motivată, specificând că, mențiunea „refuz” aplicată pe cererea de concediu neplătit nu este datată și că nu cunoaște când a fost aplicată de directorul general.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08 decembrie 2016, s-a respins cererea de apel declarată de avocatul Parasii Rostislav în interesele lui Ghelbur Maria și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 23 iunie 2016,

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a conchis că, la 18 septembrie 2015 de către ÎS „Gările și Stațiile Auto” a fost întocmit ordinul nr. 191-P cu privire la concedierea lui Ghelbur Maria din funcția de casier bagaje (f.d. 7), marfa (încărcături) filiala „Gara Centru” a ÎS „Gările și Stațiile Auto”, în baza art. 86 alin. (1) lit. h) CM „absența fără motive întemeiate de la lucru mai mult de 4 ore consecutive în timpul zilei de muncă. Potrivit actului privind constatarea refuzului salariatului de a face cunoștință cu ordinul de concediere din 18 septembrie 2015, rezultă că, Ghelbur Maria a refuzat să confirme prin semnătură faptul comunicării despre emiterea ordinului nr. 191-P (f.d. 32).

Instanța de apel a reiterat că, potrivit carnetului de muncă AA 0283682 Ghelbur Maria a activat în cadrul ÎS „Gările și Stațiile Auto” începând cu data de 11 mai 2001 (f.d.8-10). Conform contractului individual de muncă nr. 475 din 01 iulie 2006 Ghelbur Maria a activat în cadrul ÎS „Gările și Stațiile Auto” în funcția de casier-informator (f.d. 24, 25), iar potrivit acordului suplimentar la contractul

individual de muncă din 02 mai 2009 ÎS „Gările și Stațiile Auto” și Ghelbur Maria au convenit de a stabili apelantei funcția de Casier de bagaje (f.d. 26).

Totodată, instanța de apel a indicat conform fișei postului a casierului de bagaje s-a stabilit că, Ghelbur Maria se subordonează: administratorului, dispeceratului superior și șefului de schimb (f.d. 37, 38).

La 17 august 2015, apelanta a solicitat acordarea concediului neplătit cu o durată de 30 de zile, cererea fiind avizată negativ de administratorului intimatului (f.d. 27). Potrivit extrasului din registrul ordinilor cu privire la concedii pe luna august 2015 se confirmă că, în luna august nu a fost emis nici un ordin cu privire la acordarea concediului neplătit apelantei Ghelbur Maria, (f.d. 40-44). Conform actelor de constatare din 18 august 2015, 20 august 2015, 24 august 2015, 17 septembrie 2015 rezultă că, Ghelbur Maria a fost absentă de la locul de muncă de la ora 07.00 până la 19.00 în zilele nominalizate, fără învoire din partea administrației (f.d. 28-31).

A mai menționat că, referitor la argumentele apelantei precum că, a solicitat concediu din cont propriu deoarece a suportat o intervenție chirurgicală și avea nevoie de o perioadă de reabilitare, instanța de apel a remarcat că, la materialele cauzei lipsesc înscrisurile care ar demonstra cele invocate supra. Mai mult ca atât, apelanta nici în cererea privind acordare concediului, nici în lămurirea din 18 septembrie 2015 nu a nominalizat că, avea nevoie de concediu pe motiv de boală.

Astfel, instanța de apel a considerat că, instanța de fond ca prima instanță, a dat apreciere completă obiectivă și sub toate aspectele probelor, iar hotărârea dată este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legale a participanților la proces.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, Ghelbur Maria a înaintat cerere de recurs, prin care solicită admiterea recursului, casarea integrală a deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 decembrie 2016 ca fiind neîntemeiată, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea înaintată să fie admisă integral.

În motivarea cererii de recurs a motivat că, instanța de apel eronat a constatat că, Ghelbur Maria prin explicația din 18 septembrie 2015 a recunoscut că, a lipsit de la serviciu, deoarece aceasta nu a depus nici o explicație, iar „explicația,, la care face referire instanța de apel nu este semnată de aceasta.

Mai mult, intimatul nu a prezentat instanțelor de judecată confirmarea faptului că a solicitat astfel de explicații. Astfel, fiind lipsită de posibilitatea să-și apere interesele sale împotriva abuzurilor angajatorului.

Menționează, că instanța de apel nu s-a expus asupra argumentului apelantei privind faptul că, aceasta nu a depus nici o cerere.

La 25 aprilie 2017 intimatul ÎS „Gările și Stațiile Auto” a depus referință la recursul declarat de Ghelbur Maria, solicitând respingerea acestuia ca fiind neîntemeiat.

Instanța de recurs constată că, decizia instanței de apel din data de 08 decembrie 2016 a fost expediată recurentei la 29 decembrie 2016 (f.d. 153) și având în vedere că, la materialele dosarului nu este anexată dovada recepționării acesteia de către Ghelbur Maria, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, prin prisma art. 425 CPC, consideră recursul depus la data de 09 martie 2017 în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) CPC, după parvenirea dosarului un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acestuia.

La 31 martie 2017, în adresa intimatului a fost expediată spre cunoștință copia recursului declarat de către Ghelbur Maria cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Examinând temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele considerente.

Verificând motivele de casare invocate în cererea de recurs, completul atestă că, recurentul indică argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanțele au apreciat înscrisurile probatoare și au constatat circumstanțele cauzei.

Nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate aceste argumente, deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

În speță, completul menționează că, recursul în cauză conține obiecțiile de fapt și de drept, care deja au fost obiect de studiere și verificare de către instanțele ierarhic inferioare, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei, în modul în care este garantat de articolului 6 § 1 al Convenției.

Drept urmare, se reține că, argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de admitere a recursului, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, așa cum formal invocă recurenta și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

Astfel, completul constată că, argumentele invocate de recurentă nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate, or, acestea nu se încadrează în cele expres stabilite la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Potrivit prevederilor art. 432 alin. (1) CPC RM, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială

sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) CPC stabilește că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) CPC constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că, aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC RM cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, potrivit jurisprudenței Curții Europene, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, pe când în recursul declarat de către Ghelbur Maria asemenea aspecte nu se regăsesc.

Din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Ghelbur Maria ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 432, 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC al RM, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

#### **DISPUNE:**

Recursul declarat de către Ghelbur Maria se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Ion Druță

Iuliana Oprea